

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΨΥΧΩΝ ΣΤΟΝ ΠΑΝΕΝΘΕΪΣΜΟ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

Προσωπική ιστοσελίδα www.omas-e.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Θα αναρωτηθήκατε κάποτε, που βρίσκεται αν υπάρχει κόσμος ψυχών, αλλά και οι ιδέες που υπάρχουν. Εδώ θα διαπραγματευτούμε αυτά τα προβλήματα, κάτω από το πρίσμα της κοσμοθεωρίας ΤΟ ΙΔΙΟΝ του συγγραφέα, που θα την βρείτε στην παραπάνω ιστοσελίδα. Επίσης θα δούμε εάν ο κόσμος που ζούμε είναι αντικειμενικός και μηχανισμούς της νόησης.

Ο ΠΑΝΕΝΘΕΪΣΜΟΣ

Σύμφωνα με την θεωρία του Πανθεϊσμού, το παν, το όλο, το σύμπαν, η φύση είναι Θεός. Όμως οι άυλες ιδέες (όπως λογική, ηθική κλπ), δεν μπορεί να βρίσκονται μέσα στην φύση, σαν άυλες. Δεν έχουν τόπο. Έτσι παρακάμπτεται ο Πανθεϊσμός.

Πανενθεϊσμός είναι η θεώρηση, ότι το παν, το σύμπαν, βρίσκεται μέσα σε κάτι άλλο, μέσα στις «αγκάλες του Θεού». Ο Παύλος θα πει «εν αυτώ γαρ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν», (μέσα σ' Αυτόν ζούμε και κινούμαστε και είμαστε). Ο Χριστιανισμός είναι πανενθεϊστικός.

Όμως πρέπει να διευκρινίσουμε, ότι το παν, το σύμπαν, δεν μπορεί να βρίσκεται στις αγκάλες του άυλου, σαν άυλου. Από το οποίο προκύπτει η αναγκαιότητα, το σύμπαν (ή τα σύμπαντα), να είναι πεπερασμένο και εντός ενός μεγαλύτερου χώρου, γιατί όχι απείρου. Προκύπτει η φιλοσοφική αναγκαιότητα τότε, ενός απείρου χώρου, που προσδιορίζει και τον «γεμίζει» κάτι ελαστικό και συνεχές μέσο, κάτι σαν αιθέρας των φυσικών του 16^{ου} αιώνα.

Ο αιθέρας που ο συγγραφέας τον διαχώρισε σε δύο είδη, την υπερβατική μη ουσία και το ίδιον, γίνεται η αναγκαιότητα στην περιγραφή της δόμησης και της έκτασης της ύλης. Τα είδη αυτά αιθέρα, δεν μπορούν να θεωρηθούν σαν ύλη, σαν Είναι, αλλά σαν μη Είναι.

Η ΥΛΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ

Κάποιοι φιλόσοφοι υποστήριζαν ότι η ύλη είναι υποκειμενική. Κατ' αυτούς, ο κόσμος που βλέπουμε δεν μπορεί παρά να είναι παραστάσεις που υπάρχουν στην νόησή μας. Τα

χρώματα, ο ήχος και η έκταση, είναι ιδιότητες των σωμάτων που υπάρχουν στις παραστάσεις οι οποίες υπάρχουν στην νόησή μας.

Όπως γνωρίζουμε από την σύγχρονη φυσική, η εικόνα που βλέπουμε και η παράσταση που θα σχηματίσουμε στο μυαλό μας, σχηματίζεται από την ανάκλαση τρισεκατομμυρίων φωτονίων που ανακλούνται από το σώμα του οποίου η εικόνα. Ανακλασμένα φωτόνια θα πέσουν στην κόρη του οφθαλμού και εν συνεχεία στο οπτικό νεύρο θα γίνει ηλεκτρικός παλμός, ο οποίος θα φθάσει στο τμήμα εκείνο του εγκεφάλου που συνειδητοποιεί την εικόνα του σώματος. Έτσι το σώμα είναι αντικείμενο, αντί-κειται και βρίσκεται έξω από την νόησή μας. Τα φωτόνια είναι το μέσον να σχηματίσουμε τις εικόνες και τις παραστάσεις.

Η λογική της θέσης αυτής, ενισχύεται κατακόρυφα και ίσως απολυτοποιείται, με το φαινόμενο του φωτοηλεκτρικού φαινομένου. Καθώς φθάνουμε στην πόρτα του καταστήματος, αυτή ανοίγει αυτόματα. Αυτό συμβαίνει γιατί έχει φωτοκύτταρο, η μεταβολή της ροής των φωτονίων που καταφθάνουν σε αυτό, που είναι απόρροια της ανάκλασής τους από το σώμα μας που καταφθάνει στην πόρτα, είναι η αιτία να ενεργοποιηθεί το φωτοκύτταρο και ο μηχανισμός που ανοίγει την πόρτα. Ο μηχανισμός των φωτονίων σαν αιτία είναι ολοφάνερος.

Αλλά και το θερμό ή το ψυχρό, δεν είναι μόνο ιδιότητες του σώματος που αγγίζουμε και αισθανόμαστε, άρα συμβαίνει στην νόησή μας που έχει τις παραστάσεις. Η αντίληψη του θερμού, γίνεται όταν θερμάνουμε ένα σώμα. Τότε τα άτομα και τα μόρια που αποτελείται, κινούνται και πάλλονται εντονότερα. Αυτή η αντικειμενική κίνηση των μικροσωματίων, θα γίνει η αιτία ένα ηλεκτρικό μήνυμα των νεύρων του χεριού που αγγίζει το θερμό σώμα, να μεταδοθεί η ιδιότητα του θερμού στον εγκέφαλο. Και ίσως το σπουδαιότερο, κάποιο σώμα είναι πιο θερμό από ομοειδές του και στις ίδιες συνθήκες θα δώσει εντονότερο αίσθημα στον εγκέφαλο. Αν η αίσθηση του θερμού συμβαίνει μόνο στην νόησή μας και δεν είναι ιδιότητα των αντικειμένων, δεν θα υπήρχε αναγκαιότητα της ποικιλίας της θερμότητας των σωμάτων. Όλα θα ήταν θερμά ή ψυχρά, όχι θερμότερα και περισσότερο θερμότερα. Τα περισσότερο θερμότερα σώματα, είναι απόρροια εντονότερης κίνησης των μικροσωματίων, η ύλη είναι αντικειμενική έτσι.

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Όταν δεχτούμε ότι η ύλη είναι αντικειμενική και τα σύμπαντα πεπερασμένα, τότε υπάρχει πέρα από αυτή ο χώρος των αΐλων αιθερίων μη ουσιών (η ουσία είναι ιδιότητα της ύλης, άρα εκεί είναι μη ουσία), των ψυχών.

Ο Αριστοτέλης θα αναφέρει στο «περί ψυχής» και ο Πλωτίνος στις «εννεάδες», ότι οι ψυχές κάνουν κύκλους. Αν έτσι έχει το πράγμα, οι ψυχές κάνουν κύκλους περί ενός κέντρου, μέσα στον αιθέριο χώρο. Αυτό το κέντρο, δεν μπορεί παρά να είναι μία φυσαλίδα. Μία φυσαλίδα που σχηματίζεται από το κράμα των δύο ειδών αιθέρα, την υπερβατική μη ουσία και το ίδιον. Το κράμα είναι η μίξη των δύο αιθέρων και φθάνει μέχρι τα όρια της φυσαλίδας. Εντός της φυσαλίδας, υπάρχει μόνο το ένα είδος αιθέρα, η υπερβατική μη ουσία. Κόκκοι του άλλου αιθερίου είδους, του ίδιον (του ιδίου), κινούνται εντός της φυσαλίδας και συμπεριφέρονται σαν ιδανικό αέριο. Αυτή η φυσαλίδα, είναι το κέντρο με το οποίο ο Θεός

ελέγχει τα σύμπαντα. Η φυσαλίδα έχει παλμούς και οι κόκκοι της χτυπούν τα τοιχώματά της. Έτσι δύο είδη μηνυμάτων, παλμικές συμπίεσεις του αιθέρα γύρω της φυσαλίδας και συμπίεσεις από τα κτυπήματα των κόκκων στο τοίχωμα, θα είναι τα εργαλεία του Θεού να ελέγχει τα σύμπαντα. Οι παλμοί του αιθέρα θα μεταφέρουν ενέργεια στα σύμπαντα, τα οποία έχουν εντροπία και απώλεια (θερμικής και κινητικής) ενέργειας.

Οι ψυχές είναι απειροστικές τέτοιες φυσαλίδες που αποσπάστηκαν από την κεντρική με την γέννηση του εμβρίου. Αυτές περιφέρονται γύρω από την φυσαλίδα. Και αυτές πάλλονται και έχουν κόκκους. Το μυαλό του ανθρώπου, συντονίζεται με τον παλμό των ψυχών, που διαδίδονται μέσα στον αιθέρα σε εκρηκτικά ελάχιστο χρόνο.

Η συχνότητα περιφοράς των ψυχών γύρω από την κεντρική φυσαλίδα, αντιστοιχεί στην διανοητική κατάσταση του εμβρίου. Αλλά οι κακές ψυχές, έχουν αντίστροφες περιφορές.

Ο άυλος Λόγος δίνει την ενέργεια μεταβολής των συχνοτήτων περιφοράς, που αντιστοιχεί στην σκέψη του ανθρώπου. Η κεντρική φυσαλίδα πάλλεται κάτω από την επήρεια του Λόγου, και ενέργεια που προέρχεται από τον παλμό της κεντρικής φυσαλίδας απορροφάται από τις ψυχές, όταν πρόκειται να αυξήσουν την συχνότητα περιφοράς. Η τριβή είναι η αιτία της μείωσης της συχνότητάς τους.

Οι άυλες ιδέες, ο κόσμος των άυλων ιδεών, είναι επενδυμένος στην κεντρική φυσαλίδα. Στην ψυχή του ανθρώπου, είναι επενδυμένες τόσες ιδέες, όσες έννοιες που τους αντιστοιχούν, ανακάλυψε ο άνθρωπος με την επινόησή τους ή τις αισθήσεις που έγιαναν αιτίες να τις σχηματίσει, αλλά και με την λογική πολλές συνέπλεξε. Ο νους, η λογική συμπλοκή των ιδεών, ενυπάρχει στις ψυχές.

Τις έννοιες αυτές συμπλέκει ο άνθρωπος και φτιάχνει θεωρίες. Πολλές θεωρίες είναι ατελείς, αλλά οπωσδήποτε ανακαλύπτονται από τον προϋπάρχοντα χώρο των ιδεών.

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Το ότι η ύλη είναι πεπερασμένη, φέρει εν δυνάμει την έλευση του κακού, που τελικά εισήλθε στην φύση. Το αυτεξούσιο οδήγησε στην μετάληψη και υιοθέτηση του κακού και η φύση και η κοινωνία πλέον είναι έμφορη και του κακού. Εκείνοι που σε γενικές γραμμές υιοθετούν κακές σκέψεις, θα έχουν αντίστροφες συχνότητες περιφορών προς την κεντρική φυσαλίδα και θα είναι σε απομακρυσμένο χώρο από αυτή. Αυτός ο χώρος, είναι ο χώρος της κολάσεως, της τιμωρίας της συνείδησης. Οι εν ζωή του ανθρώπου ψυχές, βρίσκονται σε ένα ενδιάμεσο χώρο «δοκιμής». Δεν βλέπουν το απρόσιτο φως του Θεού όπως και οι κακές ψυχές, αλλά οι καταξιωμένες και εγγύτερα της κεντρικής φυσαλίδας ψυχές το βλέπουν και είναι δεξιόστροφες οι περιφορές των καλών και αριστερόστροφες των κακών. Εδώ είναι δυνατόν να επισυμβεί μετάνοια και γενικότερα μεταβολή του είδους περιφοράς ψυχών.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ο εγκέφαλος αποτελείται από δισεκατομμύρια νεύρα και αυτά από τους νευρώνες. Οι παραστάσεις, οι εικόνες, τα συμβάντα του αισθητού κόσμου, αποθηκεύονται στους νευρώνες. Οι γνώσεις, οι έννοιες και οι θεωρίες που διαβάζουμε ή φθάνουμε επίσης. Αυτά συνιστούν το μέγεθος των εννοιών και των ιδεών στις οποίες αντιστοιχούν οι έννοιες και που βρίσκονται στον νου του ανθρώπου. και ο νους εδράζει στις περιφερόμενες ψυχές. Οι νόες αυτοί, είναι ελάχιστο τμήμα του υπέρ νού του Θεού.

ΤΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Αλλά η πιθανή ενόραση κάποιου πεθαμένου, φανερώνει ότι οι άυλες ψυχές που περιφέρονται γύρω από την κεντρική φυσαλίδα, έχουν ένα αστρικό, ένα κοσμικό σώμα που αντιστοιχεί σε ένα άνθρωπο. Αυτό κάνει και την μοναδικότητα και το μη μετενσαρκώμενο της ψυχής. Αλλά και άλλες ψυχές που έγιναν με την δημιουργία, οι ψυχές των αγγέλων, έχουν και αυτές αστρικά σώματα. Τα αστρικά σώματα υπάρχουν μέσα στο σύμπαν και αποτελούνται από λεπτή ύλη, τις άτομες του Δημόκριτου.